

Prelatovo pismo (januar 2014)

Prelat spodbuja, naj živimo bratstvo z vsemi ljudmi, saj so ustvarjeni po božji podobi in odrešeni po Jezusu Kristusu. “Čutiti se brate drug drugemu in tako tudi ravnati, to je božji dar,” pravi prelat.

24. Jan. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V naših dušah in na zemlji še vedno odmevajo besede, ki so jih angeli

izrekli pastirjem v Betlehemu in ki smo jih premišljevali na božič: *Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji*[1]. Slavljenje Boga v utelešenju in rojstvu njegovega edinorojenega Sina je neločljivo povezano z mirom in bratstvom med ljudmi. Moremo in moramo se imenovati bratje, ker smo vsi otroci istega Očeta, Boga, ki nas je ustvaril po svoji podobi in sličnosti, in ker nas je božja Beseda s tem, da se je utelesila kot Glava človeštva, odkupila od greha in nam s posinovljenjem podelila dar božjega otroštva. To je vélika novica, ki jo je angel oznanil v Betlehemu ne le Izraelovim sinovom, temveč vsem ljudem. *Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo*[2].

Kontemplacija Jezusa v Marijinem naročju, pod budnim Jožefovim pogledom, je med temi svetimi prazniki napolnjevala naše misli. Ko

pozorno gledamo tega nebogljenega otroka, Stvarnika nebes in zemlje, večno božjo Besedo, ki nam je postala enaka v vsem razen v grehu[3], se mu ganjeni zahvaljujemo in ga častimo, zavedajoč se, da mu nikoli ne bomo mogli povrniti njegove ljubezni do nas. Nadaljujmo tako v novem letu in vedno ter sprejmimo ponavljajoče se povabilo svetega Jožefmarija: *ut in gratiárum semper actióne maneámus*. Vztrajajmo v nenehnem zahvaljevanju za vse dobrine, ki nam jih je priskrbel Gospod, in za tiste, ki nam jih še bo; tiste, ki jih poznamo, in tiste, za katere ne vemo, velike in male, duhovne in gmotne, tiste, ki so nam prinesle veselje, in tiste, ki so nam morda povzročile trpljenje. Z našim Očetom vam ponavljam in to pravim tudi sebi: zahvaljujemo **se mu za vse, kajti vse je dobro**[4].

S slovesnostjo Marijinega božjega materinstva začenjamo drugi del

božičnega časa. Naš pogled se sedaj pozorneje osredotoča na to ženo brez primere, ki je na tako preprost način – *ecce ancilla Dómini*[5] – odprla pot učlovečenju Besede in nas naredila za božje otroke v Jezusu Kristusu; zdaj smo bratje z močnejšim bratstvom, kakor je bratstvo skupnega izvora po Adamu in Evi. ***O Mati, Mati! S to svojo besedo – “fiat” – si nas naredila za brate Boga in dediče Njegove slave. – Blagoslovljena bodi!***[6] Tako se uresničuje ena od najglobljih teženj človeškega srca: **neuničljivo hrepenenje po bratstvu, ki nas žene k občestvu z drugimi in nas usposablja, da v njih ne vidimo sovražnikov ali tekmecev, ampak brate in sestre, ki jih moramo sprejemati in ljubiti.**[7]

To, da imamo druge ljudi radi z resnično bratsko ljubeznijo, predstavlja eno od bistvenih značilnosti krščanskega sporočila.

Jezus sam je poudaril apostolom: *Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.*[8] In naš Oče pravi: ***Potrebno je obnavljati to bratstvo, ki so ga tako globoko živeli prvi kristjani***[9]. Ti in jaz, kaj bova naredila? Kako moliva za vsa ljudstva? Ali nas zanima njihovo življenje?

Gospodova *nova zapoved* pomaga razumeti, da krščansko bratstvo ni zoženo zgolj na solidarnost, ni vprašanje podobnosti značaja, skupnih interesov, zgolj človeške simpatije. Prizadeva si odkriti Kristusa v drugih, še več, vodi k temu, da smo vedno bolj podobni Njemu, dokler ne bi mogli reči, da smo *alter Christus*, drugi Kristus, *ipse Christus*, Kristus sam. To prizadevanje nas vodi, da ljubimo in

služimo svojim bližnjim, kakor jim služi in jih ljubi Gospod.

Oba vidika – videti Kristusa v drugih in biti kot Kristusov odsev – se vzajemno dopolnjujeta. Tako se v temelju izognemo nevarnosti, da bi imeli bližnjega radi predvsem zaradi njegovega človeškega ugleda, zaradi njegovih dobrih lastnosti, zaradi dobrin, ki nam jih prinaša, hkrati pa bi nekoga drugega odpravili stran, ko bi odkrili njegove napake in omejitve, bolj neprijetne vidike njegove osebnosti. Če se kdaj pojavi ta skušnjava, je treba upreti pogled naše duše v Jezusa, krotkega in ponižnega, ki se v vsakem trenutku in ob vsaki priložnosti razdaja za ljudi, ki ne zavrača nikogar, ki prihaja naproti grešnikom, da bi jih znova popeljal k Bogu.

To bratstvo prihaja iz vere in iz udejanjanja osebne svobode. Kajti ***krščanska svoboda se rodi iz***

notranjosti, iz srca, iz vere.

Vendar ni nekaj zgolj individualnega, temveč se izraža navzven. Eden od teh izrazov, piše sveti Jožefmarija, tisti, ki je najbolj značilen za življenje prvih kristjanov, je bratstvo. Vera – veličina darú božje Ljubezni – je povzročila, da so se vse ovire, vse prepreke zmanjševale, vse dokler niso izginile: ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu (Gal 3, 28). To, da se zavedamo, da smo bratje, in se imamo radi kot bratje, ne glede na razlike v rodu, socialnem položaju, kulturi, ideologiji, je pri krščanstvu bistveno[10].

Pri prvi evangelizaciji, po Gospodovem vnebohodu, je bila bratska ljubezen – na poseben način do najbolj pomoči potrebnih, fizično ali duhovno, ali celo do preganjalcev – eden od odločilnih dejavnikov

hitrega razširjanja krščanstva:

»Poglejte, kako radi se imajo!« so besede, ki jih Tertulijan polaga v usta tistih poganov, ki jih je navdušilo Kristusovo sporočilo. In dodaja: »Poglejte, kako so pripravljeni umreti drug za drugega, medtem ko so se oni drugi prej pripravljeni pobiti med seboj.«[11]

Nikoli v zgodovini ni bila komunikacija med ljudmi lažja, hitrejša in popolnejša, kot je danes. Ta resničnost bi morala pripomoči tudi k čutu enotnosti med vsemi ljudmi. Toda – kakor je zapisal Benedikt XVI. – »družba, ki se vedno bolj globalizira, nas spreminja v sosede, ne pa v brate in sestre. Zdrava pamet lahko dojame enakost med ljudmi in vzpostavi med njimi neko državljansko sožitje, ne more pa utemeljiti bratstva. To izvira iz presežnega klica Boga Očeta, ki nas je prvi ljubil in nas po Sinu poučil, kaj je bratska ljubezen.«[12]

Sveti Jožefmarija je – na to sem že spomnil – neutrudno oznanjal poglobitno pomembnost *nove zapovedi*, ki jo je pred osemdesetimi leti naročil zapisati in uokviriti na prvem apostolskem delu Opus Dei, Akademiji DYA. Že prej, na svojem domu, se je naučil služiti drugim in pozabiti nase. Globok krščanski zgled njegovih staršev je omogočil, da se je v njegovem srcu – najprej pri otroku, pozneje pa pri mladostniku in mladeniču – ukoreninil čut za bratstvo z vsemi, ki se izraža v konkretnih dejanjih: dajati miloščino pomoči potrebnim, pomagati sošolcem pri šolskem delu, biti pripravljen drugim pomagati v njihovih duhovnih potrebah ...

Ta in mnogi drugi nauki iz njegovega življenja nam lahko pomagajo, da se bomo bolje pripravili na praznik 9. januarja, ko je obletnica njegovega rojstva. Ta datum nas spominja, da je Gospod izbral svetega Jožefmarija, da

bi bil oče in očak te duhovne družine, Opus Dei – družine brez meja glede na rod, jezik ali narodnost –, ki se je rodila v naročju Cerkve. S svojim očetovstvom, ki ga je prežemala ljubezen in izročitev, nam je naš Oče pokazal žarek božjega očetovstva do vseh ljudi, hkrati pa nas je učil biti dobri božji otroci, tako da tenkočutno živimo bratstvo v Delu in z vsemi ljudmi.

Prav tej temi posveča papež Frančišek svoje sporočilo za svetovni dan miru. Že v prvih vrsticah trdi nekaj zelo pomembnega, kar sem vam povedal, ko sem se spominjal življenja našega ustanovitelja. Papež pravi, da **se bratstva navadno najprej učimo v družini, predvsem po zaslugi odgovornih in dopolnjujočih se vlog njenih članov, zlasti očeta in matere. Družina je izvir vsakega bratstva in kot taka je temelj in prva pot do**

**miru, saj je poklicana, da širi svojo
ljubezen v svet okoli sebe.[13]**

Vse, kar naredimo za dobro družine – da branimo njeno naravo, ki temelji na božjem načrtu, njeno enotnost in njeno odprtost za življenje, njeno izvirno poklicanost k služenju – na pozitiven način odmeva v izoblikovanju družbe in v zakonih, ki jo uravnavajo. Vsak dan molímo za družine svetá in za zakonodajalce, obenem pa naj se vsakdo po svojih močeh trudi braniti in pospeševati to naravno institucijo, ki je tako potrebna za dober potek družbenega življenja. Molímo predvsem v prihodnjih mesecih, v pripravi na izredno zborovanje škofovske sinode, ki jo je papež sklical za mesec oktober z namenom, da bi se preučilo, kako se lotiti nove evangelizacije na področju družinskega življenja.

V preteklih dneh, ko sem ponovno premišljeval homilije našega Očeta – priporočam vam, da se vedno znova vračate k tem besedilom, ki bodo obogatila vaše notranje življenje –, sem se zadržal pri nekih besedah, ki zelo jasno opisujejo razlog Jezusovega rojstva. ***Naš Gospod je prišel, da prinese mir, veselo novico, življenje vsem ljudem. Ne samo bogatim, niti ne samo revnim. Ne samo modrim, niti ne samo preprostim. Vsem. Bratom in sestram, kajti bratje in sestre smo, otroci istega Očeta Boga***[14].

Čutiti, da smo drug drugemu bratje in tako tudi ravnati, to je božji dar. **Temelj bratstva je v Božjem očetovstvu. Ne govorimo o nekem splošnem očetovstvu, nedoločenem in zgodovinsko nedejavnem, ampak o posebni in izredno konkretni osebni ljubezni Boga do slehernega človeka (prim. Mt 6,25-30). To je torej očetovstvo,**

ki učinkovito rojeva bratstvo, ker Božja ljubezen, ko jo enkrat sprejmemo, postane najsilovitejše sredstvo za preoblikovanje naših življenj in povezav z drugimi, nas odpira solidarnosti in vzajemnosti. Na poseben način – nadaljuje papež – se človeško bratstvo preraja v Jezusu Kristusu in po njem z njegovo smrtjo in vstajenjem. Križ je dokončen temeljni “kraj” tistega bratstva, ki ga ljudje nismo zmožni sami ustvariti. Jezus Kristus, ki je privzel človeško naravo, da bi jo odrešil, in ljubil Očeta do smrti na križu (prim. *Flp* 2,8), je s svojim vstajenjem napravil iz nas *novo človeštvo*, v polnem občestvu z božjo voljo, z njegovim načrtom, ki vključuje polno uresničenje naše poklicanosti k bratstvu.[15]

Ker je bratstvo božji dar, njegovo pospeševanje s seboj prinaša tudi nalogo, ki jo je Gospod zaupal vsakomur od nas in ne smemo iti

mimo nje. Z zdravim realizmom, ki nima ničesar skupnega s pesimistično držo, je naš ustanovitelj zapisal: ***Življenje ni romantična povest. Krščansko bratstvo ni nekaj, kar bi prišlo iz nebes enkrat za vselej, temveč je resničnost, ki jo je treba graditi vsak dan. Takšno mora biti v življenju, ki ohranja vso svojo težavnost, s trenji različnih interesov, napetostmi in boji, z vsakodnevnim stikom z ljudmi, ki se nam zdijo polni bede, ter z našo lastno bednostjo.***[16]

Znova moram omeniti predragega don Álvaro. Leto 2014 imamo na nek način lahko za *leto don Álvaro*, saj se bomo v marcu spominjali stoletnice njegovega rojstva, in pozneje upamo, da bomo polni veselja prisostvovali njegovi beatifikaciji. Tukaj se nam ponuja, moje hčere in sinovi, nov razlog za hvaležnost Bogu in povabilo, da se kar najbolje

pripravimo na te velike dogodke. Še temeljiteje živimo duha otroštva in bratstva.

Kakor že veste, me je papež 23. decembra sprejel na avdienci. Vsem vernikom prelature – laikom in duhovnikom, predvsem pa bolnikom – je podelil apostolski blagoslov in nas spodbudil, naj še naprej apostolsko delujemo v vseh deželah, kjer bivajo verniki Dela. Na poseben način nas je opogumil, naj uresničujemo rodoviten *apostolat spovedi*, ki je zakrament božjega usmiljenja.

Takoj po božiču sem šel na kratko potovanje v deželo, kjer so živeli Jezus, Marija in Jožef. Poleg tega, da sem spodbujal vaše sestre in brate, ki delajo tam, sem obiskal gradbišče *Saxum*-a, bodočega centra duhovnih vaj in drugih aktivnosti, katerega gradnja se je začela v spomin na don Álvaro, kot je sklenil Splošni volilni

kongres leta 1994. Molimo z veselim pričakovanjem in vztrajnostjo, da bi dela potekala hitro, in poskušajmo na nek način, glede na osebne okoliščine, sodelovati pri iskanju potrebnih sredstev. Kako me razveseljuje misel na duhovno dobrobit, ki bo uresničena s pomočjo tega apostolskega orodja!

Kot vselej bi mi bilo všeč – vedno bolj! –, če bi lahko te praznike preživel skupaj z vami. Tako sem jih tudi živel in vas vse ponesel k tabernaklju in k jaslicam v teh centrih. Še naprej prinašajte pred božje Dete vse moje namene; tudi jaz sem vaše položil k njegovim nogam.

Z vso ljubeznijo vam pošiljam svoj blagoslov za to novo leto,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. januar 2014.

[1] *Lk* 2, 14.

[2] *Prav tam*, 10.

[3] Prim. *Heb* 4, 15.

[4] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 268.

[5] *Lk* 1, 38.

[6] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 512.

[7] Papež Frančišek, Poslanica ob svetovnem dnevu miru 1. januarja 2014, št. 1.

[8] *Jn* 13, 34-35.

[9] Sveti Jožefmarija, *Pogovori*, št. 61.

[10] Sveti Jožefmarija, *Las riquezas de la fe*, v: "Los domingos de ABC", 2. 11. 1969, zbrano v: *Por las sendas de la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, str. 31–32.

[11] Tertulian, *Apologeticum* 39, 7 (CCL 1, 151).

[12] Benedikt XVI., okrožnica *Ljubezen v resnici*, 29. 6. 2009, št. 19.

[13] Papež Frančišek, Poslanica ob svetovnem dnevu miru 1. januarja 2014, št. 1.

[14] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 106.

[15] Papež Frančišek, Poslanica ob svetovnem dnevu miru 1. januarja 2014, št. 3.

[16] Sveti Jožefmarija, *Las riquezas de la fe*, v: "Los domingos de ABC", 2. 11. 1969, zbrano v: *Por las sendas de la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, str. 34–35.

dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-januar-2014/ (9. Avg. 2025)